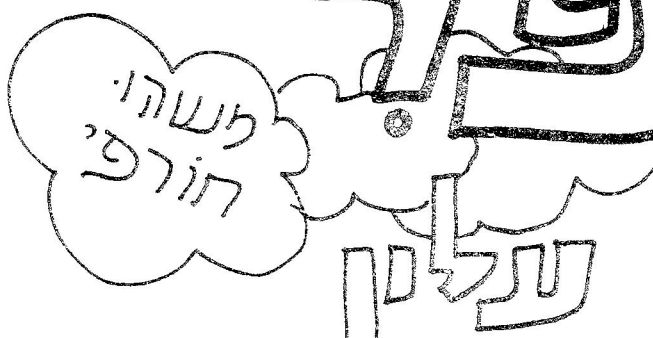

משהו כפרי

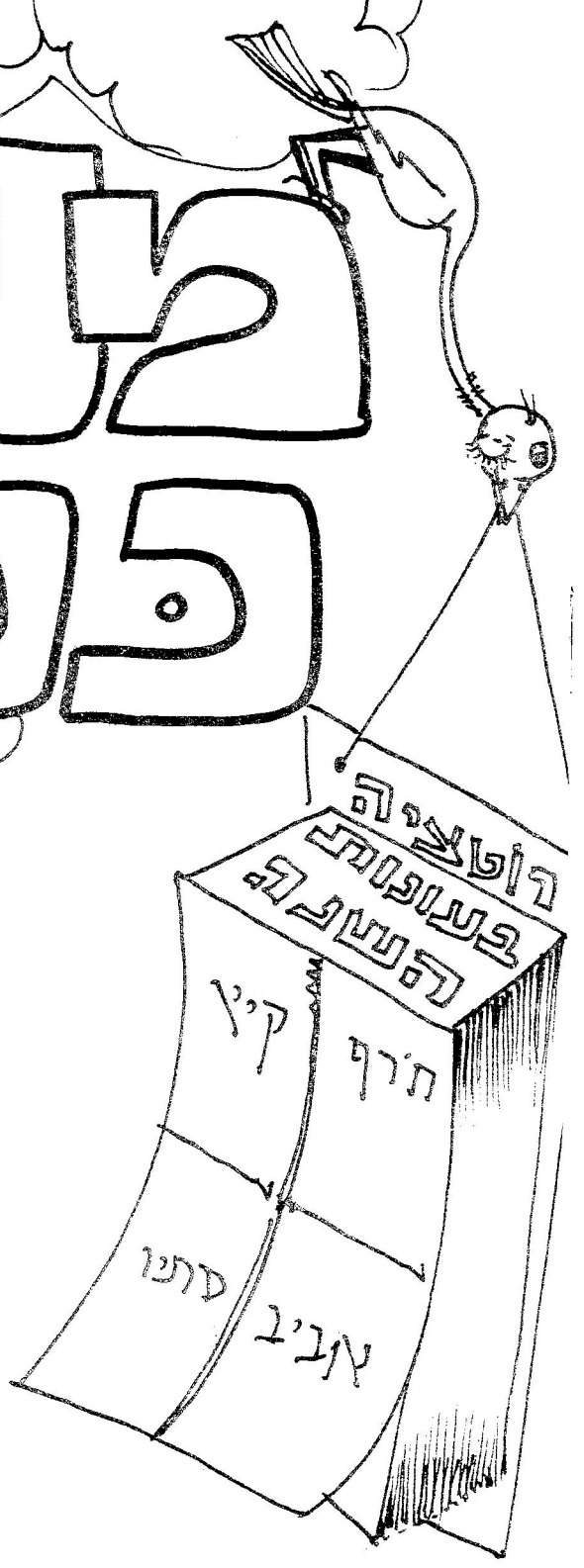

עלין

כפר מנחם

פ.20.0 (1416)

7.11.7986

בניס שנים הבית הם.

פה נולדו ופה יחיו. למה?

רגע של חשבון נפש. מה אנחנו רבמה אנחנו יותר טובים **אם** בכלל - מכל משפחה המגדלת את בניה בכל צורת חיים אחרת. פעם התימרנו להיות חברה מתקדמת אשר חרטה על דגלה: חיי שותפות, עזרה הדדית. (כל אחד נוטן לפי יכולתו ומקבל לפי צרכיו) חיי פשטות, שיוויון ביך המינים, ובחוי - שותפים במאבקים, וגם מובילים את החברה הישראלית, בהתישבות העובדת בצהל, בערי פיתוח, ובכלל בכל המאבקים לקידום חברתי, תרבותי;

איפה הדברים האלו ואיפה אנחנו!!?
האמת שאין אמת! אנחנו במידה מסוימת חיים חיי שקר.

בואו נראה מה האתגרים הנעלים שאנו מעמידים בפני בנינו וצעירינו הבאים לחיות איתנו בחברה בעלת מסר חברתי

חיי שותפות עם חברים שיש להם חשבונות בנק גלויים וגם חסויים.

נסיעות פרטיות לחו"ל"כל יום שני וחמישי" על חשבון הדוד העשיר או החולה. אבל זה בסדר כי כתוב בתקנון או אושר במזכירות וגם בלי אישורה.

דירות פרטיות של חברים שמטופלות על ידי הקבוץ בצורה מסודרת וגם כאילו שמטופלות על ידי "הבן דוד".

עזרה הדדית חברים חולים וזקנים, שמקבלים עזרה ממטפלות בשכר או במקרה הטוב אם שפר חלקם ויש להם בנים החיים בקבוץ או בארץ. יש גם חברים בריאים פיזית, הזקוקים לדבר היפה הזה הנקרא עזרה הדדית - תמיכה חברית ולא תמיד יש.

ובחוי כל המאבקים והשינויים בחברה הישראלית התישבות, הדרכה, צהל, בכל תחום, חלקינו הוא מזערי. זה **עובד** על ידנו!!!

אף לא אחד פוצה פה ומצפצף. ממשיכים לחיות ביחד, אלה שיש להם ואלה שאין להם. ממשיכים לשחק אותה בשיחות קיבוץ, בוועדות, בעבודה, כאילו הכל שפיר וכולנו שווים, ומתחלקים בצורה צודקת, וחיים חיי שותפות וערבות הדדית!

הוצאתי כמה דובים קטנים מהיער. קל לכתוב או לאמר זאת. אבל אנו חייבים לעצמנו, לבנינו, ולבני בנינו, רגע לעצור ולחשוב ביחד: מה עושים? להצטרף לדובים או לנסות להוציא אותם אחד אחד...

בהצלחה.

אריק

לאות הוקרה והערצה

רבים החברים המוכשרים בכפר מנחם. כל מסיבת פורים חתונה וכל אירוע תרבותי אחר, מצטיין באירגון, ביכולת מתכנניו, בכישרון מבצעיו וברצון להשקיע זמן ומרץ. רק בשטח אחד לא נמצא הרצון, ההחלטה והגוף המתאים, שיתכנן ויבצע מפעל, שרוב הקיבוצים, אולי דלים יותר במאגר הכישרונות שלהם, הצליחו לעשותו, והכוונה לחוברת או ספר מכובד שיספר את תולדות המקום. עלינו לזכור שיש ברשותנו חומר כתוב וחומר אחר, מתויק ומסודר וקל להשיגו.

ככל שזכור לי רק פעמיים יצאה לאור חוברת לציון תאריך או אירוע חשוב. בפעם הראשונה בשנת 1947 צייד הקיבוץ את ראשונד בנידו שיצאו לקנות תורה במעברות, בחוברת על כ.מ. ובפעם השניה בחגיגות מחצית היובל לקיום הישוב. לחגיגות 40 שנה התארגנה ועדה שאמורה היתה לטפל בהוצאה לאור של ספר או חוברת. ואמנם, החומר הדרוש נאסף, אבל, מסיבות בלתי ברורות, הוחזר לארכיון ולשיכחה.

עלונים מורחבים וחגיגיים הופיעו מספר פעמים מועט, אלה, מטבע הדברים, היו מצומצמים בתוכנם. מן הראוי לציין שהחוברת הראשונה היתה אמנם צנועה בחיצוניותה, אבל, מכובדת בתוכנה, אולם ספק אם נשאר ממנה דוגמה, מלבד זו אשר בארכיון. ואילו החוברת השניה לחגיגות 25 - לידתה בלחץ הזמן הקצר שעמד לרשות עושיה, ומסיבות בלתי ברורות ומובנות, חלק קטן מהחומר משובש ומלא בשגיאות כתיב.

הנהה הזמן ליובל הולך ומתקצר וחגיגות ה-50 נראות באופק. האם לא נצוין 50 שנות יצירה, או חוברת מכובדת ככל האפשר ורבת תוכן, שבה ימצא הקורא ובעיקר הקורא הצעיר, בן הדור השני והשלישי והצעירים שהצטרפו בינתיים לקיבוץ, דברים מוסמכים על תולדות כ.מ. ?

אמת, שנתיים ימים ויותר, הם פרק זמן ארוך וימצאו בודאי אנשים שיחשבו ויגידו, שעדיין מוקדם לדבר על חגיגות. העובדה שהחומר הכתוב שברשותנו הוא רב מאוד, מחייבות אותנו למחשבה רצינית ולבחירת ד. מכינה. הקיבוץ נבנה ע"י קולקטיב ורק טרסט מוחות, היינו ועדה, תוכל לשקוד על קריאה, לימוד ומיון החומר ובודאי תצליח להרים את המשא. סינון החומר הרב בלבד יצריך מלאכה גדולה ורצינית, ומן הספרים שהוציאו קיבוצים אחרים, לאותו אירוע, ניתן ללמוד על גישות ואפשרויות שונות.

יוקדש הספר, בהוקרה והערצה, לאלה שמסרו חמישה עשורים מחייהם, להפיכת גבעה סלעית לגן פורח.

משה לביא

4

7.11.86

ל ק ר א ת י ר ב ל

*****

הנה הנה קרב ובא היובל . עוד שלוש שנים וכולנו נהיה בני חמישים !
תכניות מפורטות לאירוועי החג לא נקבע היום ואולי גם לא מחר, אם כי
לא יזיק כלל אם אנשים ברוכי יוזמה ודמיון יתחילו לתת על כך את
הדעת כבר עתה. אך על חלק אחד מוטב להתמקד כבר כיום : צורה של
הנצחה-בכתב של הזמים והשנים והעשורים שחלפו .

לחלק מאיתנו נראית מתאימה ותכ-
ליתית צורה שונה : לא הוצאה
חד-פעמית של ספר עב-כרס אלא
ס י ד ר ה של חוברות חוברות .
כל חוברת תטפל בנושא אחר, תצא
לאור בזכות עצמה, וכך תתווסף
במשך השנים " ס פ ר י ה " שלמה
שבה ישתקפו - בסיפור ובתמונה,
בתעודה ובמאמר - דברי ימיו
העשירים של קיבוצנו .

איך זה רעיון מקורי, כמה קיבוצים
כבר הלכו בדרך זו, והיא מאפשרת
צירוף ושיתוף הבריט רבים במלאכת
הליקוט וריכוז החומר ובעריכתו .
העלות אינה גבוהה, כי מלבד הצד
הטכני (הדפסות וכו') רוב העבודה
יכולה להיעשות בהתנדבות, בשעות
הפנאי .

נושאים אפשריים, להם יוקדשו חוב-
רות אלה, הם : בית התינוקות (מאז
ועד...), עגלוניס ונהגים, שמירה
והגנה, עליית הראשונים, האיחוד בין
כרית לאמריקה. ב', הייקים באים
ועוד ועוד . מחשבתנו היתה שהרא-
שונה בסידרה תהיה א ס ו פ ת
ס י פ ו ר י ה מ ק ו ס, שנכתבו
למען ילדינו . גם אלה שכבר לוק-
טו ונדפסו בעבר, ראויים להגשה
חדשה - לנכדינו עכשיו ובעתיד
וכך נכדי כפר מנחם הפזורים בכל
הא-שמים . - תגובות חברים,
הערות, עצות והסתייגויות מוזמנות!

והרי הליפות הזמנים האלה לא
התנהלו בנחה, סתם צעירים שבגרו,
ילדו ילדים, עטו שיבה וזקנו !
מעטים יובלות השנים בהיסטוריה
שהיו כל כך רבי תהפוכות והישגים
וטרגדיות, בניה ויצירה ומשברים
ומלחמות, וגידול דור שני, שלישי
ואף ניצני הרביעי . מי שטוען
כי אין חדש תחת השמש ושוט דבר
לא השתנה - מאז קבעו הוותיקים
אורחות החיים פה - טועה טעות
גדולה . בכל אשר תפנה, תגלה
שאיך אפילו גיזרה אחת בחיי כפר
מנחם שלא עברה תמורות עמוקות .
ועל כן קשנה-חשיבות לשימור זכר
הימים ההם, ואולי לא רק "להנציח"
אותם אלא לנסות להפיח בהם חיים
חדשים ורעננים, שיצמיחו קצת
גאווה גם בלב צעירים על שבני
הקיבוץ הם וחבריו .

*

זה למעלה משנה שחבורה קטנה כאן
נפגשת ומתדיינת לגבי הדרך הרצויה
של שימור תקופת בראשית שלנו .
שקלנו אפשרויות שונות : אולי
"ספר היובל" - גדול, מפואר,
רב-כבוד, יציג מאוד ? אולי
העלאת פרשיות העבר בעלון הקי-
בוץ ? אולי ספרי לימוד לנושא
"נקודתנו" לכיהות צעירות ומת-
קדמות ?

*

י ר א ל ד ר ו ס

תמונת נוף גברי

לאור הסיכומים והתוצאות הכלכליות של השנים האחרונות

לאור הסיכומים והתוצאות הכלכליות של השנים האחרונות אנו נמצאים במדרון יורד כלכלי-קרי רמת ההכנסות הריאלית קטנה והולכת ואילו ההוצאות הישירות והעקיפות גדלות והולכות, עם נצרך לכך שלוש שנות בצורת רצופות וכן זיהום להקת הרביה בשנה הקודמת וכן דריכה במקום בתעשייה, זה מביא לירידה בהכנסת הענפים עד לכדי המסה מליזן דולר תפוקה שנתית בלבד. אם נחסר מסך זה את הוצאות הייצור הישירות ואת ההוצאה לקיום קרי - "אחזקת אדם" לא נותרת יתרה כל שהיא להידוש הציוד ולהשקעות.

צריך לציין שחלק מהתוצאות הנ"ל קרה כתוצאה מגורמים שאינם בשליטתנו - ירידת מחירי גידולי השדה, ועליית הוצאות הייצור, אך יש עדיין מספר רב של גורמים ובעיקרם הם גורמים מצד הציוד המבוטאים ברמת יבולים או תפוקה ליחידה. באיכות התוצרת, וזמן שוק האופטימלי אשר יש ויש עוד מה לשפר בהם ומה לתקן ולשנות. התוצאות הצפופות הנ"ל יכריחו אותנו לרדת ברמת החיים, ל"אכול" בקצב מבהיל את התכונות שעדיין קיימים וכמו כן גם להגדיל את החוב כתוצאה מלקיחת הלוואות יקרות.

נראה לי כי שתי מילות מפתח שיש לאמצן וליישמן הן: "התמודדות" ו-"שינוי".

התמודדות :

ראשית לכל יש להבהיר לעצמנו את מצבנו הכלכלי (חברתי?). ולנסות להגדיר הבעיות: לכאורה למתבונן מבחוץ נראה כי אנו מעלים את רמת חיינו כל שנה:

(טלויזיות, שיכונים, חו"ל, כספומטים, מזגני אוויר בבית וברכב) נראה שסוגלנו לנו דרכי חיים המשתלבים באווירה הכללית בארץ ברמת חומרנות גוברת והולכת, בריצה לקניות גם ב"קניון" וגם בחנות המציאות המקומית.

למסתכל חד העיזן נגלות גם תופעות של "אי עבודה" "התפרפרות" ובטלה לשמה. העלאת רמת השרותים שאנו דורשים ולוקחים לעצמנו בלי שום קשר למה שאפשרי ומה שחשוב לא פחות הוא ששרותים אלו צורכים יותר ויותר ימי עבודה ואלו בהכרח נגרעים מהייצור. בעיה נוספת הדורשת פתרונות היא ירידה מתמדת במספר החברים, וכל הקשור לקליטה עזיבה וירידה מן הארץ של רבים מבנינו. יש כמובן עוד בעיות רבות, ולא אפרט כאן את כולן.

מלת המפתח השניה להתמודדות היא כאמור שינוי

אני מאמין בקיבוץ שהוא קבוצת חברים הרוצה לחיות בצוותא והמסוגלת להחליט, ולחיות לאור עקרונות חייסעיקריים (שתוף, שוויון, ציונות, ועוד) והעיקר מסוגל הקיבוץ להשתנות ולהתאים את הקורה בתוכו למציאות משתנה.

התמודדות, שינוי, יוזמה, וחידוש הם הכרח חיים בלעדיהם אנו מוצאים עצמנו בחברה מתנוונת, מתפרקת מערכיה, ובכמה תחומים באנרכיה כללית והכלל הנוהג של "איש הישר בעיניו יעשה" נעשה שכיח יותר ויותר.

איך לי ספק כי הישועה לא תבוא מבחוץ (קרי מהתנועה) וגם לא מ"חידוש האמונה" ופיתוח תורה חדשה. שהרי גם האידאל ו"התורה" הם בני חלוף ושינוי ממש כמו יוצרם הוגם האדם. אם חפצי חיים אנו איך לכן דרך סלולה וברורה אבל יש לחפשה על ידי ניסוי, חידוש, שיפור ברמה המקצועית דרכי ניהול חדשות, ובעיקר השקעת הרבה מחשבה גחילה ועבודה רבה וקשה בהמשך.

לצורך זאת חובה עלינו לחדול לראות בכל שינוי הרס וחסול הקיבוץ אלא התפתחות הכרחית בדרך להחלטה משותפת על דרך חיים ועקרונות משותפים ובהגשמתם בהווה הקיבוצית. כל אלו נתן יהיה להגשמה בתנאי כלכלי יסודי עקרוני כי יש לקיים ברמת חיים לפי יכולתנו הכלכלית נקודה. אם אנו מרויחים פחות (וכך הוא המצב בשנים האחרונות)

חובה עלינו לרדת ברמת החיים, ולחדול לדרוש מהמערכת והממסד את שאין הוא מסוגל היום: לספק את כל צרכינו.

ירידה ברמת החיים היא תהליך מודע קשה בקוטר לביצוע אך חובה עלינו להחליט עליה במשותף ולישמה בצורה מוסכלת. שכך אם לא נדע להתמודד לשנות לקדם ולפתח אנו נדונים לנוון ולכליה.

איך לנו מנוס מחיפוש מהיר של "פרנסה" נוספת וחסכון בהוצאות בענפים ובשרותים הקיימים.

אמנון דוידוב

נר זכרון

1.11.82	- ראובן שויאר
4.11.80	- דני גלבוע
8.11.80	- צביקה אסף
9.11.77	- פנץ שיף
10.11.83	- משה אסף
12.11.50	- דינגל גולדשמידט
28.11.80	- משה רן

שעה עם אנה שוחט

זמן רב שמרה אנה שוחט בקנאות על טווחיביטחון מאמצעי התקשורת. ניסירנות לראיין אותה נתקלו ב"נייט" עקשני.

"נייט" כזה היה גם מנתיחלקה של שדרית "קוליישראל" רות בקר, כשפני תה לראשונה אל אנה שוחט, לפני כשינה וחצי. לא עזר לה הטיעון שהיא עורכת ברדיו סדרה על בנייראשוניס, והכיר צד ייפקד ממנה מקומה של בתם של מניה וישראל שוחט, ממייסדי "השר מר". לפני כשלושה חודשים התרצתה אנה במפתיע.

24.10.86

מה הערכים שעליהם גדלו ילדי השומ"רים? ילדי גלעדי, חנקין, בקר, פורטוגלי, את וגדע, חבורה של בני-נפילים. אחד הרברים המרכזיים היה עבודה ועמל-כפיים, לעמוד ברשות עצמך, לעבוד, להתפרנס, לעזור לזולת ולהיות חבורה עובדת ועמלנית, אנחנו גם עכרנו המון, אנחנו כילדים כמעט לא למרנו, אלא רק עכרנו, החל מגיל חמש, משעה שש בבוקר. אני לא זוכרת חופש בכלל, רק ליימודים ועבודה. עלינו, הילדים, היה מוטל ענף הצאן. היינו חולכים את הצאן כעשר ובארבע, די בין השעות היה אפשר לצאת לטייל. אנחנו כעצ החוקנו את כל ענף הצאן. אף פעם לא יצאנו למרעה רחוק, כי צריך היה לחלוב. עכרנו כל היחופש. עכרנו הרבה גם בעבודות עונתיות, למשל בתירס בעונת החורף, או קמים בשלוש בלילה (נמורידים את הקלחים, כי אתריכך היה חום גדול וצרעות וכלימיני דברים כאלה. כאכיב היו סוגרים את בית הספר והילדים היו הולכים לתוש חומס ופול, והיינו הולכים יחפים כי לא היו נעליים. עכרנו גם בכציר וכרעיית-איונים. עוד כילדים קטנים היינו יוצאים לרעות את האווים והעגלים.

אנה, אילו תכונות ירשת מהורייך? לא יודעת אם תכונות, אבל מסריים. אני הרבה יותר דומה לאבא, אפילו שלפי התמונות אני דרמה לאמא. אני מאוד רגשית, החזוק של אמא, היחזוק הלא-אנושי הזה, אין בי. אני מייחסת לעצמי מי את החולשות והאנושיות של אבא, כמו פחד, אפילו שאנשים מייחסים לי כוחות חזקים מאוד. אני כיום עובדת סוציאלית בתחנה ליי עוף ושיקום של התנועה הקיבוצית. עכרו הרבה שנים ער שגיליתי שאני צריכה לעבוד כעורה לאנשים, פה מצאתי את עצמי כאדם. במקרים הפסיכיאטריים הקשים, חוץ מהכוונה מקצועית, גיליתי את כוחותי. יש לי הכשרה איך לצאת ממצבים קשים. אני לעולם לא עייפה מלעזור לאנשים. אני קיימת כדי לעשות טוב לאדם. זה המסר של אמא ומה שירשתי ממנה.

קטעים מראיון רדיו עם אנה שוחט. התכנית בשלמותה תשודרה 25.10, בשעה 18.05, ברשת ב' של קוליישראל.

איך זה לגדול בהרגשה שאת פחות חשובה מארץ-ישראל?

בפירוש הרגשתי שארץ-ישראל אפילו יותר חשובה, לא רק פחות חשובה. הרגשתי את סדר העדיפויות. הנכון הוא שהרגשתי את סדר העדיפויות בלי ביקורת. זו היתה תחושה שמלווה ילד, שהערך שלו הוא פחות. אף פעם לא העזתי לתת דיווחשכון לעצמי - מדוע פחות? האם כי גלל שאני לא טובה, לא מוצלחת, או מפני שהי ערכים כמו הארץ והמולדת יש להם ערך תמיד יותר מהארס? לא נתתי דיווחשכון, אך המועקה והתחושה שאבא בעצם ויתר עלי, ויתר עלי בשל כיל משהו גדול, אבל בפירוש ויתר עלי, היתה תחושה שליוותה אותי הרבה שנים.

הרבה שאלו אותי מה עשיתי אחרי ארבע, כי שכל הילדים הלכו להורים. לי לא היה לאן ללכת. היום יש משפחות מאמצות, אבל אז לא היו. לי ולגדע באמת לא היה בכלל בית. לא היה לאן ללכת. אני זוכרת את תחושת הבדידות. גם התיחלתי לכתוב יומן או זה היה בערך בגיל 11. תיארת שם את ההרגשה שאין לי כלום, שאני לגמרי לבד. כנראה ריחמתי על עצמי, אבל לא כליכך נתתי לעצמי דיווחשכון. זו היתה תחרות כאב גדולה בלי טענה. בפסיכולוגיה, ילד שהורים שלו לא אתו הושב כל הזמן שהוא לא בסדר, לכן עזבו אותו. אצלי זה היה כך במידה מסוימת, אך היה מעורב עם הילה מסוימת של המלה "מולדת". הרגשתי שאני לבד, אך ידעתי שזה בגלל המולדת. דיכרו בקיבוץ כל הזמן שצריך לעשות את הרברים הגדולים למען המולדת, וההורים שלי היו שני עסקנים שסחבו על הגב שלהם את המולדת. פעם, באחד האירועים החגיגיים, שאל אותי בדיגוריון משהו על הווי ואמרת לו שאני יתומה. לא יודעת איך יצאו לי אז המלים האלה אליו. הוא כעס מאוד, ואמר שלא אעז יותר לדבר כך, כי בזכות ההורים שלי קיים היישוב.

אשתו אישיו

מאז האסון הטרגי בקבוץ שער העמקים והסכמת ההורים לתרום את הכבוד ואת הכליות של בתם רוטל ז"ל לצורך השתלה, התעורר פולמוס ציבורי בשאלה: האם לאסור על-פי החוק את פרסום שמות התורמים.

לפי דעתי צריך בהחלט לאסור את הפרסום, אם בני המשפחה מתנגדים לו מטעמי צינעת הפרט או בגלל פגיעה ברגשותיהם ברגעי האבל הקשים.

ובכל זאת איני חושב, שיש לאסור פרסום שם התורם באופן מוחלט, אם הוא נעשה לא לשם סיפוק "יצר הפרסומת" אלא כדי לשמש דוגמה נאה למעשה אצילי של אנשים המוכנים, למרות האבל בו הם שרויים, לעשות למען הצלת או הארכת חיים אדם.

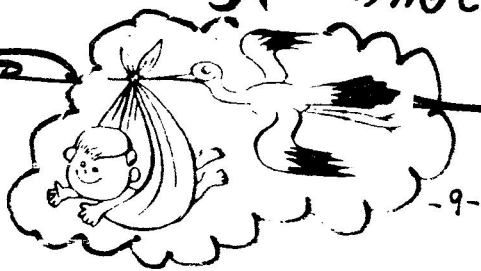
אפשר להשוות מעשה זה למעשי גבורה, שאנו לצערינו עדים להם, כאשר בניס ואבות נופלים או נפצעים בשדה הקרב וצה"ל מעניק אותות גבורה ואותות הצטיינות לבני משפחותיהם, ושמות הנופלים מתפרסמים בכלי התקשורת.

מדוי שנה מעניקים פרסי קפלן לעובדי ייצור, לאנשי מדע ורפואה מצטיינים, וגם הם מתפרסמים, אף-על-פי שרובם עושים את מלאכתם בצנעה ושלא על-מנת לקבל פרס. בני משפחותיהם בוודאי מתגאים בהם ואיך ספק, שהפרסום מחמיא להם, ואיך אני רואה בזה שום פסול או טעם לפגם.

ולבסוף: אני רואה את עצמי לא כרווף כבוד ופרסום וכזאת היא גם אשתי. שנינו הצטרפנו לאגודת "אדי", עשינו את זה, לא למען הפרסום, אלא בתקווה שנוכל אולי לעזור למישהו, בזמן שאנו כבר נהיה בעולם האמת (מה זה?...) ואז... איך לנו שום התנגדות לפרסום שמינו. אולי זה יוסיף משהו לגאווה של בנינו ונכדינו על המעשה ההומני של הוריהם, סביהם.

ובינתיים למען הצנעות אני חותם רק א-ת.

אשתו אישיו. שמה ואישיו.
 יסקה ורסקה
 ולכל המשפחה - אהבה-עזובה! עם האהבה
 7.11.86

פירות

הקטיף הסתיים בימים אלה, לפני הגשם, ואפשר להתפנות לסיכום ראשוני של העונה.

אין זה חדש שענף הכותנה סובל ממשבר בשנים האחרונות. הסיבות העיקריות למשבר הן: שפל חסר תקדים ברמת המחירים, עלויות יצור גבוהות וחוטר תמיכה ממשלתית ובנוסף לכך שלוש שנות בצורת.

גורמים אלו, שמחוץ לשליטתנו, הכתיבו לנו את הקטנת שטחי מזרע הכותנה בשנה זו ל-2300 לעומת 3850 בשנה הקודמת.

החלוקה הפנימית היתה -1400 דונם אקלה - הזן הרגיל אותו אנו מגדלים בשנים האחרונות.

550 דונם מזן פלמה - בעל סיבים ארוכים יותר ומחיר גבוה יותר לק"ג סיבים. עם זאת הוא רגיש ובעייתי יותר בגידול וההוצאות לדונם גבוהות יותר. זן זה גודל באזורינו לפני שנים רבות ללא הצלחה רבה ולכך גידול נפסק. השנה חזרנו לגדלו ובעזרת הטיפטוף נקווה להצלחות גדולות יותר מבעבר.

310 דונם כותנת אקלה בדילוגים - נסיון חדשני להתמודד עם מחסור המים. השיטה היא לזרוע בזוגות עם רווחים גדולים בין זוג לזוג (כמו שזרענו בעל בעבר) ולהשקות את הזוגות בטיפטוף.

הבעיות העיקריות בהן נתקלנו במשך השנה היו:

1. הגשם - כזכור השנה לא ירדו הרבה גשמים וגם החלוקה על פני השנה היתה רעה במיוחד. מעט גשמים בחורף בעיקר בסוף, חודש מרץ ללא גשם משמעותי כלל ו"הרבה" גשם באביב. חלוקה זו היקשתה מאוד על הכנת מצע הזרעים והטיפולים נגד עשבים.

2. מזיקים - השנה "הצטיינה" ברמה גבוהה ביותר של מזיקים מהאיזור שלנו לכיש, סבל כנראה יותר מאשר שאר האזורים בארץ. בסה"כ ריססנו כ-12 ריסוסים לדונם כשהמוצע הרב שנתי הוא כ-7 ריסוסים לדונם.

3. הצרות - נושא זה שהוא קשה ביותר בשלחין בשנים האחרונות היה קשה במיוחד השנה. הצורך בצוות גדול מאוד הקיץ, בעיקר בעונות מסוימות, וצוות קטן יחסית בחורף יוצר חוסר איזון ותחלופה גבוהה של אנשים, דבר שמביא לכך שהצוות לא מספיק מקצועי. בעיה זו פגעה בנו בתחילה העונה שהיא קריטית במיוחד להמשך הגידול ועלולה להשפיע בצורה מאוד משמעותית על היבול.

עליי לציין שבהמשך התגבש צוות טוב ומסור שבעזרתו יכולנו לשפר במידת מה את הנזק הראשוני. נקווה שצוות זה ימשיך לעבוד בענף ויצבור נסיון דבר שמבטיח תוצאות טובות בעתיד.

4. הגשם לפני תחילת הקטיף גרם לנזק גדול הן בכמות והן באיכות הסיבים, נזק שאיך לו פיצוי כל שהוא (עדיין איך הסכם עם הקרן לנזקי טבע).

לסיכום - היתה זו שנה קשה לענף הכותנה. תוצאות סופיות עדיין איך לנו, אבל אפשר לראות שהיבול יהיה דומה לממוצע הרב שנתי. ז.א. כ-470 ק"ג/לדונם.

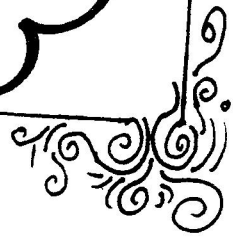
יבול שיחשב יפה לשנה זו וגם ישאיר רווח מסויים. התחזיות לעתיד אופטימיות למדי. מחיר הכותנה בעולם עלה לאחרונה וצפוי לעלות עוד עם הקטנת המלאים.

החורף נפתח בסערה למרות התחזית, וכבר עכשיו יש במאגר כ-330000 קוב הצוות יגדל ויתחזק עם שיחרורם מהצבא של איל, רונן, קובי, תמיר ק., וירון ש. שהיו עובדי שלחין בעבר, כך שבהחלט אפשר לקוות לעונה מוצלחת יותר בשנה הבאה.

ענת ק.

ליאנה-3- דה סבוא
פאם ג'ניה -
אם הולדת ה'נינה'
אלה המשפחה
מלך-טוב

7.11.86

נוהל חיוב חברים - בקניות
+++++

לאור אי הבהירות הקיימת בתחום הנ"ל, בקיבוץ, וע"פ המלצות המח' לכלכלה /קבה"א. אנו מביאים לידיעת החברים, והמוסדות השונים את החלטת הוועדה הכספית בנדון:

א. קניות בחוץ :

חבר הקונה בהמחאה, בעיר, יחוייב דרך הנהלת-החשבונות בחשבון כולל מע"מ 15%, ויזוכה בהנחת האשראי המופיעה בחשבונית. (החשבון מגיע להנה"ח כחודש לאחר בצוע הקנייה).

ב. קניות בבית :

חבר הקונה, מאחד מענפי השרות (הלבשה, הנעלה, כלבו, מטבח, מספרה וכו'). יחוייב בסכום המופיע ע"ג החשבונית +15% מע"מ, ויזוכה ב-5% הנחה, מענף השרות בקיבוץ. הנחת אשראי זו ניתנת לענף-השרות בקיבוץ מ"האירגון" המוכר, ועל כן זכאי החבר ל-5% הנחה, כפי שזוכה להם הקונה בחוץ.

ג. החלטות אלה מתייחסות לקניות מספקים העובדים עם ארגוני הקניות. המשביר המרכזי, כלבו-שלום, וכל ספק שניתן לקנות אצלו בהמחאות.

לסיכום, שיטת חיוב זו, תואמת את התקציבים, מזכה את החבר בהנחה "האמיתית" אותה מקבל הקיבוץ מהאירגונים השונים, ומבטלת את העיות שנוצר, בו פער התשלומים נזקף על על הקיבוץ. וזאת מאחר, ותקציב אחזקת אדם מופיע בערך מזומן כולל מע"מ, ומנוכה מכל הנחות.

מקווה אנוכי שהסבר זה, יסלק את אי-ההבנות, וייצור אחידות וקביעות בנוהלי חיוב החברים בקניות.

שלומי ורינה

12 7.11.86.

מידוני המזכירות

24.10.86 ישיבת מזכירות

1. דירת מש' אנצ'קובסקי - כדי להקל על המשפחה הוחלט להעבירה לדירתם של משפחת ברמן.

2. יונינה שלנג (חברתו של שלמה סלומון) - מעמדה.

התקיים דיון בהשתתפות בני הזוג, על מעמדה של יונינה בקבוץ. יונינה נמצאת בקבוצנו כשנה ללא הגדרת סטטוס. בשיחות רבות שקיימתי עם בני הזוג הצעתי ליונינה להתקבל לקבוץ ע"פ הנחיות מח' החברה של הקבוץ הארצי, המגדירה את מעמדה, כחברה נילוות, מעמד הזהה להורי חברים. גישתי לבעיה הונחתה ע"י שני עורכי-דין ותקנון כפר-מנחם. מאחר ולא הצלחתי להגיע להסכמה עם יונינה ושלמה החליטה המזכירות לאמץ את הצעתי שכאמור מסתמכת על החלטות הקבוץ בנושא.

3. מלכה יודוביץ - דירה
מלכה פנתה למזכירות לאפשר לה לשכור דירה צנועה בת"א בזמן פעילותה בקבה"א, זאת כדי לאפשר לה לגור לבד. התנועה משלמת סכום שאינו מספיק למטרה זו. סוכס להענות בחיוב לפניה, ולהוסיף כמחצית הסכום שנותן הקבה"א.

4. ליאו כהן - יום השתלמות
ליאו פנה לקבל יום השתלמות בבית ספר לג'ז. פניתו לא התקבלה בעיקר מהסיבה שפניה זו מחוץ למכסת ההשתלמויות החלקיות.

5. נירה סלע - חופש
אושרה פניה של נירה לשנת חופש. פניה זו באה לאישור שיחת הקיבוץ והתקבלה. בשיחה בין נירה לביני, הסכמנו שבתום השנה נירה לא תפנה לחופש נוסף, או לעבודת חוץ.

26.10 ישיבת מזכירות

1. יונתן דביר - ריכוז בניין
עם סיום תפקידו של איצלה כרכז בניין אנו נדרשים למצא לו מחליף. אין כרגע מועמד מוסכם, לכן הנושא הובא לדיון במזכירות בהמלצה לבחור את יונתן לתפקיד.

7.11.86.

13

התקיים דיון ארוך וחברי עם יונתן במטרה לשכנע אותו לקבל את הדין. סוכס שאכן יונתן ימלא את התפקיד, גם אם לא "בשמחה" גדולה.

2. ליזקה - חו"ל
אושרה פנייתה של ליזקה לנסוע לחו"ל ע"ח צבירת נופשים.

3. שי לחבר
מסיבות של אי הבנה, איפשרה ועדת חברים להמיר למספר חברים את השי בכסף מזומן. המזכירות דנה בנושא והחליטה שאין לחרוג מנוהלים הקיימים בקבוץ. הנוהל הוא שהשי לחבר ניתן בפריטים ולא בכסף. המזכירות רואה אפשרות במקרים מסוימים לתת המחאות שי "מהמשביר" או ממקום אחר.

lcslc

עם הכלל

ה-7 לנובמבר

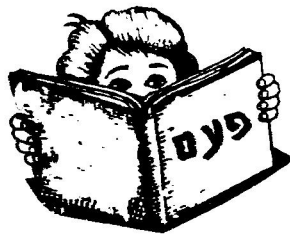
ראף על פי כך.....

אנו לא נתכחש למהפכת אוקטובר הגדולה. 39 שנים חלפו מאותו יום מלא הוד של הפלת הצאריזם האיום והמדכא עמים, פורע פרעות בישראל - כשנפתחה תקופה חדשה בהיסטוריה האנושית של נצחון הסוציאליזם על הקאפיטליזם.

וגם אם הסתלפו ערכים על ידי המבצעים, ובמיוחד אין סליחה בכל אשר נוגע ליחסה של המהפכה לתנועת שחרורנו הלאומי ולאחרונה גם למדינת ישראל, נדע ונאמין כי היסודי יגבר על החולף.

יסודות הסוציאליזם אשר הונחו בגבורה ובהקרבה רבת יסורים ותלאות ע"י האוקטובר הגדול, בהדרכת המפלגה הבולשביסטית - הם אשר בסופו של דבר ישרו את הקו ההכרחי והנובע במהותו מהיסודות, ונזכה להופעתה של המהפכה על דגליה האדומים המזהירים נושאי חירות וחופש לאדם העובד, כשהם בכל טהרתם. ובתוך זה גם לנו הבנה ושותפות כשוויים בין שווים.

היום (יג'ל)

לפני
30
שנה

(מתוך אלטון הקיבוץ)

יש לנו מפעל מוגן

בשיחת קיבוץ האחרונה שהתקיימה ב-1.11.86, לקחתי רשות הדיבור והתייחסתי לנושא "המפעל המוגן". אמרתי אז מספר משפטים בנושא זה, אבל פשוט לא הייתי מוכן כל כך, ולא אמרתי את הכל אשר עם ליבי.

אולי בכתב אצליח להסביר את עצמי יותר טוב. הופתעתי גם במידה מסויימת לשמוע שכבר פועלים בכיוון זה מספר אנשים, וכבר הושקעו מספר ימי עבודה לחיפושים. וכפי שזה קורה בחיים לפעמים, שאתה מחפש איזה דבר, ומחפש, ובסוף אתה נוכח לדעת שהדבר הזה נמצא מתחת האף שלך.

לפי דעתי אין מה לחפש. מפעל מוגן נמצא אצלנו. והוא הוקם והוגדר בזמנו בדיוק לאותה מטרה, וזהו מפעל הקרמיקה.

בקיץ 86 מלאו בדיוק 20 שנה מאז הקמתו. למעשה השקענו מעט מאד במפעל הזה בבניה, ובהשתלמות בכלל לא. אבל בעזרת צוות העובדים הוותיק המסור והעיקש הגענו בכל זאת להישגים לא מבוטלים, ואנו בהחלט גאים על כך. רכשנו לנו ידע וניסיון. כיום יש לנו בעלי מקצוע שיכולים להדריך ולקלוט אנשים חדשים, ואנו עושים זאת בשמחה וברצון כל הזמן.

אינני יודע עד כמה חברי הקיבוץ מודעים לכך כמה בעיות חברתיות ובריאותיות פתרנו במשך 20 שנה בעזרת המפעל.

גם בשביל סידור העבודה אנו מהווים גורם נוח. (יעידו על כך הסדרנים) החברים הוותיקים והניקלטים החדשים עובדים בו ברצון ובסיפוק רב. יש לנו משווק טוב ויש ביקוש רב לסחורה שלנו, ואנו מסוגלים היום לייצר כל מוצר קירמי קטן כגדול בלי שום בעיות. למעשה אנו יכולים למכור פי 2 או 3 מכושר הייצור שלנו כיום. ואילו היו לנו התנאים לכך יכולנו גם עם הצוות הקיים להגדיל את הייצור ב-20-30 אחוז.

אילו... וכאן אני מגיע לעצם העניין. אנחנו עובדים בתנאים קשים ובצפיפות גדולה מאד. הבנין של המסגריה הישנה עם כל הטלאים שמדי פעם הוספנו, איננו ראוי יותר למטרה זאת, וגם לא לשיפוץ. (פשוט לא כדאי) לכך אני חושב שכל האנרגיה המחשבה והחיפושים אחרי מפעל לקשישים, וכך ההשקעות הכרוכות בכך מיותרים. עלינו להפנות את כל המרץ לכיוון המפעל הקיים.

אנחנו זקוקים בהקדם לאולם יציקה חדש גדול ורחב עם חלונות גדולים משני הצדדים וגם ריצפה שאפשר לנסוע בנוחיות עם עגלות עמוסות סחורה, ולשטוף אותה במים כל יום בקלות.

יש לנו כבר מספיק ניסיון ואנו יודעים בדיוק מה אנחנו צריכים. וכך נוכל מיד בשלב הראשון לקלוט 15-20 חברים. ואיננו מתכוונן לתפוס טרמפ על ה"מפעל המוגן" להיפך: האנשים שמטפלים בעניין זה, ודואגים כל כך לקשישים יכולים לתפוס טרמפ איתנו; ולא לחפש לכל מיני כיוונים שאיננו יודעים עוד מה זה, צריך יהיה גם להכשיר אנשים לכך. לכך ההצעה שלי אינה סותרת את המפעל המוגן, בפועל המפעל כבר קיים, 70% או יותר העובדים אצלנו הם קשישים או פחות קשישים עם בעיות כאלו או אחרות, ואנחנו גם נתבגר עוד יותר (אני מקוה). נכון: אני מודע לכך בהחלט שיש גם מספר קטן מאד של אנשים שלא יתאימו לעבודה הזאת, לכך אני מציע לבנות באותה הזדמנות 2-3 חדרונים קטנים עם מיזוג אוויר, והם יוכלו לעסוק גם בעבודות אחרות המתאימות להם יותר.

כך תרצה לנו גם האפשרות להעביר אנשים במקרה הצורך, מעבודה אחת לעבודה אחרת. כפי כי אנו מסוגלים ליצור מוצרים קרמיים קטנטנים המכילים מאד בשרה המרובה, הנחמים מאוד לעיבוד, להדביק עליהם דקלים או ציורים ודומים. לפי הצורך ולפי הכושר.

וכל זאת ברצוני לדגש שיש לנו גם את לא יציע היום, להקים מפעל אחר בתחום הרפואה. תכננתי שהנספח יודע שרכשנו לנו בדמעות וזעם טעם לא ילך מארובה, השנספח ידעביר את הניסיון שלנו גם לצעירים, אנו תודעים למה תעניינו בכל הרצינות ובהיחבא האפשרי.

ועוד על דבר אחר ברצוני להזכיר. אינו יודע כי החליט על כך. יגאל סופר לו שרוא יוצא פעמיים בשבוע להיפוש אחרי "המפעל" שלנו. אני יושב בכל הרצינות שצושים לנו עוול גדול. עד שנמצא סוף סוף האדם המתאים באמת להפקיד המורכב הזה, ועם מזג טוב ומתאים להרכב כמו שלנו, ועד שהוא הסכים סוף סוף לעבוד אצלנו, ועכשיו שהוא רכש לו כבר ניסיון מסוים, כבר מתחילים לסחוב אותו לכיוון אחר, ואני חושש שהראש שלו לא יהיה איתנו, ובסוף זה יכול להיגמר בעזיבת המפעל. אנחנו בשום אופן לא מסכימים לכך.

שמעון ק.

תיקון טעות.

ברשימת הספרים שנרכשו לספריה בשנת תשמ"ו, שפורסמה בעלוון הקודם, חלה טעות בסיכום הכללי של הרכש.

לספריה נוספו בשנת תשמ"ו 581 ספרים ולא 851 כפי שפורסם בטעות.

7.11.86

16

ההחלטות ועדת רכב

רכב פעילים
+++++++++ הנושא נדון בוועדה על פי בקשת המזכירות, וסוכם,
שחברי הוועדה ישוחררו עם הנהגים "הפעילים".

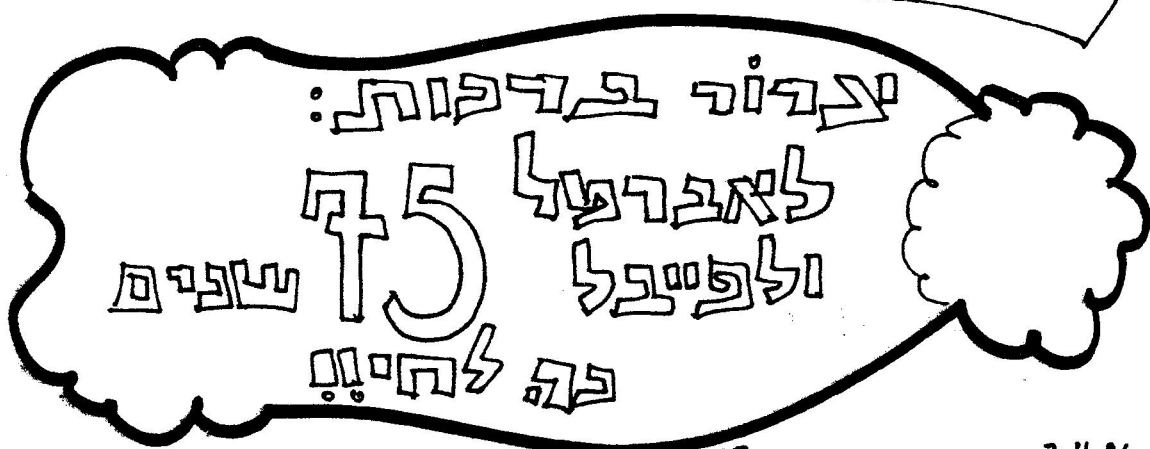
"אלוף" "ערבה":
+++++++++ סוכם שעם גיוסם לצה"ל, החל מה-1.12.86 יהיו
רשאים לנהוג ברכב הקיבוץ. ע"פ הנוהלים המקובלים.
הוועדה מוצאת לנכון בהזדמנות זו להזכיר את החלטותיה בנדון. והן:

- א. בעלי רשיונות נהיגה חדשים לא יהיו זכאים במשך שנה - לנהיגה בטרנזיט, ולהולכת נוסעים מעל 5 חברים.
- ב. ב-1/2 השנה הראשונה תוגבל הזמנת הרכב של נהגים צעירים חדשים, ליום אחד בלבד.
- ג. נהגים צעירים "שיתפרעו" עם רכב-הקיבוץ, תשלל זכותם לנהיגה כמקובל.
- ד. תאונת-רכב באשמת החבר, תשלול מ"הנדון" למשך 3 חודשים זכות הנהיגה ברכב הקיבוץ.

הזמנות רכב ע"י חברים:
+++++++++ החברים מתבקשים לציין על פתק-ההזמנה את
תאריך ההזמנה.
2. רכב-לנסיעות פרטיות של חברים הוא למשך יומיים בלבד. (לילה אחד)
3. רכב-לנסיעות מעבר ליומיים, הוא אך ורק במסגרת "נופש גלגלים".

בפעם נוספת
+++++++++ כל הנסיעות למסמיה שלא במסגרת שעות-קשר כביש הן על חשבונך הפרטי של החבר!

27.10.86

בעקבות "כאן הלב והכולסטרול"

קראתי את מאמרה של דליה בעלון האחרון בתחושה קשה מאד, וזאת לא בגלל התוכן, אלא על הדרך הבוטה שדליה בחרה להתמודד עם הבעיה.

אני בטוח שדליה יודעת היטב איך מקבלים ומשנים החלטות קבועות. המזכירות פתוחה לכל חבר, ולכל בעיה. כך גם שיחת הקבוע. מה יותר פשוט מאשר ליזום הצעה פרטית מגובשת ולהביאה לדין והכרעה.

במקום זה בחרה דליה לכתוב מאמר המעמיד את העובדות באופן מסולף בנוסח שחזר על עצמו 4 פעמים - "בזמן שבני סעד על שולחני לקחתי ממנו השלום עבור האוכל".

מה המטרה בנוסח כזה? האם רכוננה לבזות את עצמנו ולהעמיד את הקבוע בפלצת (נוסח דליה) בעיני הדור הצעיר ורבוגה, או אולי להגיע לעתונות בארץ שכל כך טהפשת אותנו בכל פינה ופינה.

הייתי מקבל נוסח מזעזע כזה רק אילו ידעתי שחבר ניסה את כל הדרכים הדמוקרטיות והחבריות לשנות את התקנון שהוא איננו פרה קדושה. בקטע הזה דליה, הצלחה להעליב ציבור גדול של חברים שלא רואים עצמם כמפלצות, "והוסר דמוי של בן אדם" כלשונוך.

ולעניין עצמו - קיבוצנו, כמו רובית קבועי הקנה"א, פועל לפי התקנון בנושא חיוב על הוצאות השתלבות לעוזבים. עיקרי התקון אומר:

- א. שכל שנתיים בקבוע אחרי הלימודים מזכות שנת לימודים אחת.
- ב. המשתלם מחוייב בהוצאות ההשתלמות ואחזקתו - כולל דירור ואשל".
- ג. משתלם שהיה בקבוע זמן מסוים לפני יציאתו ללימודים מזוכה בחלק מהוצאות ההשתלמות
- ד. בזמן הלימודים זכאי המשתלם לכל התרציבים (אחזקת אדם) ובמידה והוא יוזב הוא זכאי למענה עדינה גם על אותם השנים שהוא למד.

אני רוצה להדגיש שהתקנון בשום אופן לא מחייב את המשתלם על הארוחות בקבוע כפי שאולי טענתם דברני דליה. הבעיה לדעתי לא אידיאולוגית אלא כלכלית וסדרי עדיפויות. כאידיאל הייתי רוצה לראות את עצמנו מעניקים לימודים גבוהים לכל בן קבוע בן אם הוא כאן או עזב. ללא כל התחשבנות. אך מה לעשות דליה, שלמרות 85 שנותייך עם בעלך בקבוע ביחד עם החברים האחרים, לא הגענו לרמה כלכלית המאפשרת עזרה לבנים באופן יותר מסיבי. יחד עם זאת, כבעל תפקיד מרכזי, אני חש בעיה כאובה מאוד בסוגיה זו, ולמרות המצב, חשוב לטפל בנושא בעיך רגישה אך מציאותית.

אני מבטיח לך דליה שבמידה ותבואי אלי עם הצעה פרטית מגובשת לשנוני התקנון תמצאי אוזן קשבת.

אסא ברק.

תומר אחת שבה 00000

(באיחור של 6 שבועות מתפרסם מאמר קצר זה.)

למרות שחלפו הימים הנוראים אנו מציעים לכמה חברים לחשוב היטב איך גרמו לזוג צעיר, שהתכוון להקים לו בית בקיבוץ, לשנות כוונה זאת.

גם למוסדות הקיבוץ היה כדאי לבחון את עצמם איך אפשר היה למנוע התפתחות זאת.

תודתנו לכל אלה שמצאו צורך להתעניין וגם להגייד מילה טובה, רק חבל שאיחרו את המועד.

מכל האדלרים הצעירים והזקנים.

בעקבות פרסום ברבים...

נדהמתי לשמוע שמזכיר הקבוץ מצא לנכון לגשת לעורך "השבוע" ולבקש לא לפרסם את המאמר שלי על מענק העזיבה של בני.

נראה לי שחופש הדיבור וחופש הפרסום הם כה יסודיים לתפיסת החיים שלי שפשוט אינני יכולה לקבל את זה.

יהיה המקרה אשר יהיה, לא הפרסום הוא הבעיה, אלא המקרה.

נראה לי שאם דבר שהולך להתפרסם על הקבוץ הוא כל-כך שלילי שצריך למנוע פרסומו ברבים, אז לא הפרסום הוא שצריך לסלקו אלא הסיבה שהביאה לכתיבת המאמר. אם הדברים הם אמת ובמקרה זה הם אמת, אז צריך לגשת מהר לתקון המצב ולא לנסות להשתיקו. אם אנו מתביישים במעשה ידינו בואו נפעל באומץ ובכנות לתקון העוות ואז יהיה אפשרי לפרסם- שהדבר טובל אז נדע שהדברים שנעשים אצלנו נעשים מתוך התחשבות והומניות ולא מתוך דבקות לתקנון שאף אדם נורמלי כנראה שלא חשב על פרושו האמיתי.

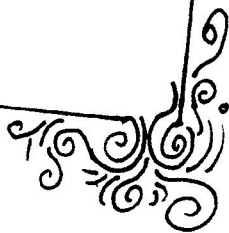
תגובה על דבריה של דליה בעניין "השבוע"

- אתחיל במה שמוסכם עלי - אני בעד חופש הדיבור וחופש הפרסום. מכאן ועד הזכות שלי להביע את דעתי על כתבה אשר חשבתי שאינה צריכה להופיע בעיתון התנועתי יש מרחק.
- הכתבה של דליה בעניין חיוב המשתלמים נכתבה לעלון הפנימי של קיבוצנו לא היה עולה על דעתי לדרוש לפסול אותו למרות הסתיגותי ממנו. אני מדגיש, הוא לא נכתב ל"השבוע".
- לכך, בהסתובבותי ביום ד' בקומה ה-7 של הקבה"א, הרגשתי צורך וחובה להביע משאלה מהעורך שלא יוציא את כתבתה של דליה מעלוננו הפרטי לעתון התנועתי. זאת משתי סיבות עיקריות:
- א. המאמר נכתב לעלון פנימי של כפר-מנחם, כך שחובת הפרסום בעלון שלנו קיימת, ובעיתון התנועתי לא.
- ב. הרגשתי, כמו הרבה חברים, שהכתבה מעוותת ומסלפת את תדמיתנו, ומופיעה ללא כל איזון.
- ג. הבעתי את מחאתי בפני העורך שבדרך לא מוסברת הוא מוציא מעלוננו רק כתבות שליליות על קיבוצנו ולא כאלו המראות גם את הצד החיובי, ויש ודאי כאלו.
- בשיחתי עם עורך "השבוע" א. גינת, הוא הדגיש שטוב שכתבות המגרות ומעוררות בעיות קיבוציות יופיעו בעיתון התנועתי, והוסיף שאם ברצוננו למנוע פרסום כתבה פנימית ב"השבוע" עלינו לציין מעל הכתבה "לא לפרסום".
- מכאן אני למד שיש ביני לבין העורך א. ג. חילוקי דעות על אופיין של הכתבות המתאימות והרצויות לפרסום מהעלון הפנימי שלנו, ומצד שני הוא מסכים לכבד את רצוננו למנוע פרסומים אשר לא היינו מעוניינים שיצאו החוצה.
- ...כך שתדהמתה של דליה לאור דבריו של "עורך" "השבוע" לא מקובלת עלי.
- בהזדמנות זאת אוסיף בעקבות פניות של חברים לא לשלוח לקיבוץ הארצי את עלוננו. אני מסתייג מגישה זו מכל וכל. אני חושב שיש לנו עלון טוב ומעניין ואין שום סיבה עקרונית ומעשית שלא לפרסם אותו במוסדות התנועה.

אסא ברק

20

7.11.86

אחרים ושואכים:

"למה אתה סותם פיות"
"מה זה כאן רוסייה?" (למשל התגובה
הקצרה של ה"אדלרים" שמתפרסמת
בסופו של דבר בעלון הזה).

לגופו של עניין אפשר להשיב כך
ואחרת. אבל דווקא במישור
העקרוני - עצם העובדה שיש גישות
מנוגדות מלמדת כי אי-אפשר יהיה
להיות צודק כלפי כולם, ותמיד
תחשב כטועה בעינייכם אלו או אחרות,
וזאת עוד לפני תור ההתנצלות - שיתכזב
בהחלט! שנעשתה כאן או שם, טעות.

במשק

"לא גמרנו את השנה!! קבוץ כפר-מנחם
ב-"אובר דראפט", זה לא נעים, זה
אפילו קצת נורא..."

גיוס

לאחרונה יש הרבה גיוסים, לא עישוב,
לא מתכת (שם יש דווקא קצת אבטלה)
הגיוס לצבא - לצה"ל.
בני תומר (הי"גמלים) בני "אלון"
ו"ערבה" קוצצים מחלפות ראשם ועוטים
זית. שלוחה לכולכם ברכת הדרך -
צאתכם לשלום ובואכם לשלום אתכם
לאורך כל הדרך!!

להבדיל

להבדיל אלף אלפי הבדלות, השחרור!
"עומר" לאחר שלוש שנות שרות עם
הרבה שפשופים וקריעות ובנות
"ניצנים" - שנתיים בלבד - חוזרים
הביתה! בשעה טובה! סוף סוף!
יש לנו ציפיות רגש תקוות ויש גם
שאלות והרהורים ומחשבות, אבל בשלב
זה רק שתי מילים "ברוכים הבאים".

שיחת קיבוץ

לא היה צפוף, אולי בגלל "פאני
ואלכסנדר" גם ארטיקים לא היו,
הטמפרטורות ירדו.
מה היה? היה דיון קצר (שיא המהירות)
על שנת חופש לנירה. אף לא אחד דיבר
"שתיקת קיבוץ" הפניה אושרה. אחר-כך
היה דיון עקרוני על "בית מלאכה
מוגן, הדיון היה ארוך, גם די חם
השאלה העיקרית היתה - האם בכלל
יש ויכוח או שכולם אומרים בעצם
אותו דבר. סוכס להמשיך לטפל, לברר
לבדוק, לחשוב, עדיין לא לבצע.
הנושא השלישי - גרעין "יחד"
לאחר שבשיחה קודמת הוחלט שהולכים
יחד עם "יחד" הוחלט בשיחה האחרונה
שהולכים לחוד.

ברכות -

לעידו, לאבנשלוס
לזעם, ליאור, תגי,
ויוסי - צעבר
התגייסו - בשעה
טובה -
לצבא ההגנה
לישראלי.

לדונן, יואב

שי, תמיר

וכל הבאים

בעקבותיהם

ברכות חמות!

21-

7.12.77

באכילת הימים...

חופשה באדום

מרישלה יצא ללמוד, שיהיה במזל!
הוא ביקש שלא נטריד אותו!
לפחות בזמן הקרוב הוא מתכוון
לפנות את כל תאי המוח האפורים
לטובת הלימודים. נשתדל בעתיד
להחזיר את מושהלה "למשטר גלגולים"
ובינתיים נתגלגל קצת לבד.

לינה משפחתית

הנושא עולה בדירוג החשיבות הישר
לצמרת. יש פעילות בשטח. לאחרונה היו
כאן גם נציגי הקבה"א שלמה חבר ושו"ת
בשלב זה הם באו בעיקר כדי לשמוע
ולהבין, יותר מאוחר יהיה להם
בוודאי מה להגיד... קשה לדעת
איך הדברים יתגלגלו. מה שבטוח שיש
יותר רצון מאשר כסף...

ספסלים

חופש סוכות נגמר, חוזרים לספסל
הלימודים. פרס ושמיר החליפו
ספסלים לשביעות רצונו של העם
חוץ ממעט שמאלנים ו"שמוצ"ניקים"
מודעי קיבל ספסל ריק (בלי תיק)
וסוף סוף יש בממשלה גם תיק נשי
על אחד הספסלים - נשיקות לשושנה
ארבלי אלמוזלינו.

חפיף

"מבצע חפיף" אורגז כמבצע אוגדתי לכל
דבר. הקבוץ חולק לשלושה ראשים

וכל ראש עבר "טיהור קיני כינים".
"מבצע החפיף" שלא כשמו לא היה חפיף
זה היה מבצע רציני, ממש! לאחריו
מתגנבת ההרגשה שאולי המרפאה היא
היום הגורם היחיד שמסוגל להרים
מבצע כזה בקיבוץ.

ספסלי הממשלה בודאי עוד יחרקו
והשאלה היא-האם הספסלים ישברו
או שזה יגמר בכאב אוזניים בלבד.

כרתנה 86

קטיף הכרתנה הסתיים יופי!
בדיוק לפני הגשם, מזל! כבר לא נהוג
היום להשתמש בסופרלטיבים "הזהב הלבן"
או "ענף יצוא מס' 1" ובכל זאת הכרתנה
היתה וכנראה עוד תהיה אתנו שנים רבות

כך בסדר, לא בסדר!

תשובתו המפורסמת של פרס "כך ולא"
יש לה כנראה טעם. כעורך העלון אני
זוכה ל"מקלחת" משני כיוונים
מנוגדים. מחד שואלים - "כיצד יכולת
לפרסם מאמר כזה?" (למשל המאמר
על "הכולסטרול וכאב הלב")
ומצד שני מגלגלים עיניים חברים

7.11.86.

גרעין בנים מצפון אמריקה

משלחת הקבה"א בצפון אמריקה החליטה לנסות ולהקים גרעין של "בני קיבוץ" א הוהים בארה"ב ובקנדה ומעוניינים לחזור לארץ. מטרת הגרעין להוות מסגרת לבני קיבוץ הוהים כאן תקופת מה, ומעוניינים לחזור ורואים בהתישבות צעירה אתגר אישי או משפחתי.

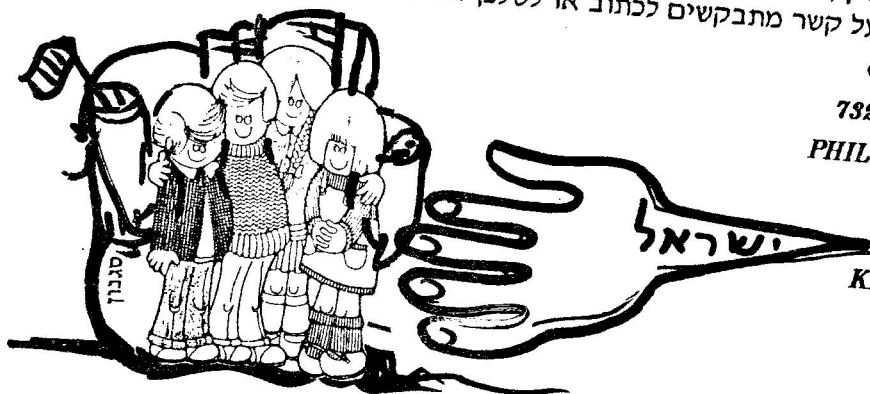
גרעין הבנים מיועד לבני קיבוץ בגילאים 23-33 (עם אפשרות ליוצאים מן הכלל) הוהים כעת בחו"ל ומעוניינים להצטרף לגרעין אשר ילך להתישבות צעירה. אנחנו רואים בפעולה זו משימה אחרת ומבקשים מחברי הקבה"א לסייע לנו.

לא מעט בני קיבוץ חיים בארה"ב וקנדה, חלקם שוהים כאן כבר שנה שנתיים וחלקם יותר. ברצוננו לנסות להוות גשר בינם לבין הקבה"א. אנחנו כאן השליחים נשמח להיות בקשר עם בני הקיבוץ גם אם הם לא מצטרפים לגרעין. היינו רוצים שבני קיבוץ אלה יראו אותנו כאן ככתובת דרכה הם יכולים לשמור על קשר.

שליחי הקבה"א כאן מפוזרים בערים הבאות: ניו-יורק, פילדלפיה, לונג אילנד, שיקאגו, לוס אנג'לס, סן פרנסיסקו, טורונטו ומונטריאול. בני קיבוץ אשר מעוניינים להצטרף לגרעין או סתם לשמור על קשר מתבקשים לכתוב או לטלפן אלינו גלעד ואורנה הס:

GILAD & ORNA HASS
7320 BROOKHAVEN RD.
PHILADELPHIA, PA 19151

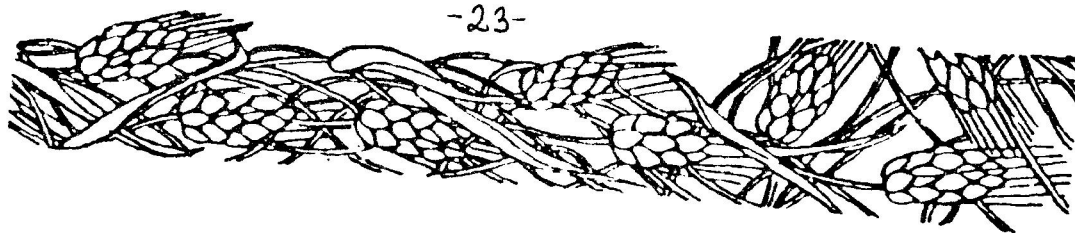
או למשרד המרכזי:
KIBBUTZ ARTZI FED.
150 5th AVE 911
NY, NY. 10011

אנחנו כבר נקשר בינם לבין השליח הקרוב ביותר אליהם. הורים או מזכירות קיבוץ אשר מעוניינים שאנחנו ניזום את הקשר עם הבנים מתבקשים לשלוח אלינו את כתובתם עם מספר הטלפון.

נשמח לסייע בכל אשר ניתן,
בשם המשלחת גלעד ואורנה הס
עין שמר - פילדלפיה.

± בכל מקום אשר כתוב בני קיבוץ הכוונה גם לבנות קיבוץ.

שענתר אתחורם